

Илија Мироносец, војвода.

Расло дрво сред раја
 Племенита дафина,
 Племенито родила
 Златне гране спустила,
 Лишће јој је сребрно;
 Под њом света постела,
 Сваког цвећа настрга,
 Понајвише босилка
 И румене ружице;
 На њој светац почива,
 Свети отац Никола,
 К њем' долази Илија
 Мироносна војвода;
 Па беседи Илија
 Мироноста војвода:
 „Та устани, Никола!
 „Да идемо у гору,
 „Да правимо корабе,
 „Да возимо душице
 „С овог света на онај.“
 Ал' беседи Никола:
 „Окап' дер се, Илија
 „Мироносна војводо!
 „Данас јесте неделба,
 „У њој с' ништа не делба,
 „Већ се крсти и венча,
 „Русе косе чешљају,
 „Бело лице умива.“
 Опет вели Илија
 Мироносна војвода:
 „Устај горе, Никола
 „Да идемо у гору,
 „Да правимо корабе.“
 Ал' устаде Никола,
 Отшеташе у гору,
 Направише корабе,
 Превезоше душице
 С овог света на онај,
 А три душе не могу: